

University of Groningen

Migrant family matters

Rooijackers, Elisabeth Nathanaël

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2017

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Rooijackers, E. N. (2017). *Migrant family matters: Comparing patterns of intergenerational solidarity and partner separation in the Netherlands*. [Thesis fully internal (DIV), University of Groningen]. University of Groningen.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

DANKWOORD

Ik ben me bewust van het geluk om mijn proefschrift te hebben mogen schrijven onder begeleiding van twee zulke geëngageerde, bekwame en enthousiaste supervisors. Helga, ik werk met plezier met jou samen. Het is heerlijk om de snelheid in het denkproces te kunnen behouden tijdens onze gesprekken. Dat is mogelijk door jouw scherpe blik, onmiddellijke begrip en nooit-aflatende overzicht van zowel het geheel als de details. Daarmee hielp je mij vaak met slechts een paar woorden verder op precies de plekken waar ik vastliep. Eva, jij was een geweldige aanvulling met de inbreng van een eigen gezichtspunt, nieuwe invalshoeken en alternatieve overwegingen. En ik stond versteld van je oog voor de kleinste tekstuele onjuistheden: al bij onze eerste bespreking werden misplaatste komma's, dubbele spaties en divisies, halve- of hele kastlijntjes (ja, die woorden heb ik moeten opzoeken) netjes omcirkeld. Voor jullie beiden geldt bovendien dat ik niet in de minste plaats dankbaar ben voor de ontspannen sfeer, humor en de informele gesprekken. Met name in dat laatsteervaarde ik opnieuw jullie betrokkenheid en vertrouwen in mij, zelfs op momenten wanneer ik dat zelf niet had. Ik denk dat jullie mij meer keren hebben gerustgesteld dan jullie je beseffen. Bedankt, ik had me geen betere supervisors kunnen wensen!

Een grote onderlinge betrokkenheid is voor mij ook het kenmerk van het instituut waar ik aan mijn proefschrift werkte, het NIDI (wiens volledige, tong-struikelende naam misschien wat meer zakelijkheid doet laten verwachten). Van Amriet in de keuken tot aan de 3^e verdieping waar mijn kamer zich bevindt en alle gangen van het trappenlabyrint daartussen en omheen, vind je vriendelijke, geïnteresseerde (en hardwerkende!) mensen. Ik heb me daar, als toch best sociaal sensitief persoon, erg thuis gevoeld. Tom, voor lange tijd mijn kamergenoot met wie ik de lusten en lasten van het promotietraject kon delen en die nu de rol van paranimf mag uitproberen terwijl ik zwetend in het zweetakertje zal zitten, zoals eerder omgekeerd (geniet ervan), dank voor je aanwezigheid! Je luchtigheid, sarcasme en soms andere kijk op zaken werkten voor mij verfrissend en verruimend. Zo ook de Dirkjan strips die ik op een gegeven ogenblik bijna dagelijks doorgestuurd kreeg (en waarop ik steevast een reactie gaf die voor jou weer lachwekkend werkte - tja, ik heb gewoon graag het laatste woord..). Vorig jaar kreeg ik een nieuwe kamergenoot, Kim, aan wie ik geen moment heb hoeven wennen. (Jij overigens misschien wel aan mijn hardop-in-mezelf-

gepraat..) Fijn om herkenning te vinden en die te delen! Verder wil ik ook de rest van het team “Migration & Migrants” bedanken, voor de stimulerende en gezellige bijeenkomsten. En niet te vergeten de collega’s met wie ik graag het beroemde rondje langs de Hofvijver liep (famous voor de NIDI lunchwandelingen bedoel ik dan uiteraard) om vervolgens in diep gesprek op een bankje te stranden.

Buiten werk om ben ik gezegend met ontzettend lieve en trouwe vrienden. Jullie aandacht, waardering en liefde helpen mij nog steeds om anders naar mezelf te leren kijken en te realiseren dat werk, hoewel belangrijk, niet het enige in het leven is. Al noem ik niet iedereen naam, ik hoop dat ik in het dagelijks leven vaak genoeg laat merken hoe blij ik met je ben, zodat er nu geen twijfel over bestaat dat ik ook jou bedoel. Juul, super dat jij mijn paranimf wil zijn! Ik heb er het volste vertrouwen in dat je met alle vragen kan helpen als ik die niet weet (je hebt je goed voorbereid, toch?!), en ach, anders win je alsnog iedereen voor je met je charme. Wat betreft de omslag van mijn proefschrift gaat de eer naar Heleen Brulot, de moeder van mijn vroegere buurmeisje (nog steeds een goede vriendin) bij wie ik kind aan huis was. Deze fantastische kinderboekenillustrator heeft me overtuigd dat we samen een mooie voorkant konden bedenken en maken. En dat is gelukt!

Tot mijn verdriet moet ik ook de aanwezigheid van een heel bijzondere persoon missen. Lieve Daniëlle, ik weet dat je trots op me zou zijn (een vriendin met een doctorstitel!!) en dat je er toch ergens bij bent vandaag.

Tot slot richt ik mijn dankwoord tot degenen die er het langst voor me zijn geweest: mijn ouders, broer Marc en zusje Pauline (al hoor jij eigenlijk ook bij het vriendenverhaal hierboven). Mam en pap, in mijn onderzoek naar ouder-kind relaties heb ik me uiteraard regelmatig afgevraagd hoe die van ons eruit ziet. Eén ding is zeker, aan downward-support is er geen gebrek, praktisch noch emotioneel. Wat een onuitputtelijke energie en toewijding geven jullie! Ik neem het dankbaar in ontvangst en hoop maar dat jullie enige wederkerigheid ervaren. En vooruit, als allerlaatste dan, wil ik nog mijn “tante in Texel” bedanken, wat inmiddels een begrip is geworden voor de mensen om mij heen. Sas en Kees, heerlijk dat dit “nichtje van de overkant” af en toe naar jullie mag migreren om op te laden. Het is dit proefschrift ten goede gekomen.